

۲۰۱۵/۱۰/۳۰

نبیل عزیزی
منبع: دویچه ولی بخش دری

افغانستان ناگهانی یک کشور امن گردید؟ مهاجرت به اروپا

آلمان می خواهد افغان هایی را که درخواست پناهندگی شان قبول نشده است اخراج کند، در حالی که در گذشته به دلیل ناامنی این کار صورت نمی گرفت. فلوریان وایگند، رئیس بخش پشتو و دری دویچه وله این تصمیم حکومت را بی معنی می خواند .

شاید شماری از افغان ها که در اقامتگاه های پناهجویان به سر می برند، با نگاه به تلفون موبایل شان و دیدن صفحات انترنتی، نفس در سینه شان حبس گردد. آلمان می خواهد به صورت گسترده آن پناهجویانی را که تقاضای پناهندگی شان رد شده است، اخراج کند. این همان خبر تکان دهنده ای است که از طریق انترنت و به زودی از رسانه های اجتماعی پخش گردید. تا کنون وضع چنین بود: حدود ۷۲۰۰ افغان، با وجود آنکه یک مجوز رسمی اقامت را هم دریافت نکرده بودند، اجازه داشتند در آلمان بمانند. حالا رویاهای شان به برابری روبرو اند. آیا همه خطرات راه مهاجرت، ترس در مورد اعضای خانواده که در وطن مانده اند و آن همه آرزو برای رسیدن به امنیت، همه بیهوده بوده اند؟

یقیناً پناهجویانی هم وجود دارند که بدون مواجه بودن با یک خطر واقعی، تلاش می کنند تقاضای پناهندگی شان پذیرفته شود تا وضعیت اقتصادی خود را بهتر سازند. اما بیایید صادقانه بگوئیم که چه کسی جداً تردید دارد که در افغانستان جان انسان ها واقعاً در خطر است؟ حتمی نیست که کسی در افغانستان فعال سیاسی باشد، که از آن ترس داشته باشد. همین کافیسیت که یک فرد در یک مؤسسه خارجی و یا سازمان های غیر دولتی که از خارج تمویل می شود، کار کند. همین کافیسیت که یک دختر یا زن به دانشگاه برود و یا هم از روی تصادف در محلی قربانی یک سوء قصد شود. انتحار کننده ها در همه جا، زمانی که یک قطار نظامی از یک محل رد می شود، بمب خود را انفجار می دهند و در نتیجه حتی سبزی فروش و یا بقال جان می بازد.

برلین و اتحادیه اروپا تحت فشار قرار دارند

سیاست آلمان نیز طبعاً این را می داند. اما این مسایل اخلاقی نه بلکه مشکلات واقعی لوژستیک و اداری است که باعث می شود حق اقامت تشدید شود. آلمان در برابر هجوم فزاینده پناهجویان ناتوان می گردد. یافتن یک راه حل سریع، حتی اگر سختگیرانه هم باشد، همواره محبوبیت بیشتر کسب می کند. بر بنیاد همین مسأله ظاهراً منطقی معلوم می شود که نه تنها "کشورهای مبداء امن"، مثل حوزه بالکان تعریف گردند، بلکه کشورهای مبداء "ناامن" مثل افغانستان، مد نظر گرفته شوند که در آنها مناطقی با حد اقل امنیت وجود داشته باشد تا پناهجویان را به آنجا واپس بفرستند.

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

پاڼه: دليکنې دليکنيزې بڼې پاڼوالې دليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په خیر و لولئ

اما این مناطق کدام اند؟ پایگاه های اصلی طالبان دیگر تنها در جنوب و شرق افغانستان محدود نمانده اند. در بقیه این کشور نیز تنها ساحات خورد و بزرگی باقی مانده است که در آنها از فعالیت شورشیان خبری نباشد. وقتی سخن از امنیت می رود، بیشتر از کابل پایتخت افغانستان نام برده می شود. اما به یاد بیاوریم که در کابل نیز اسلامگرایان تندرو توانستند حتی به پارلمان حمله کنند و یا هتل مجلل سرینا را چندین بار هدف سوء قصد قرار بدهند. اینها تنها دو نمونه از حملات بی شمار دیگر اند. هرگاه پارلمان آلمان و هتل مجلل ادلون در نزدیکی آن در پایتخت این کشور مورد حمله قرار بگیرند، کدام یک از تصمیم گیرندگان، برلین را امن خواهد خواند؟ شهر کندز نیز مدت زیادی نسبتاً امن گفته می شد، اما در همین اواخر طالبان با یک حمله برق آسا در این مقر پیشین نیروهای آلمانی، درس دیگری به ما آموختند. تنها مزار شریف در شمال افغانستان باقی می ماند که تا هنوز بخشی از قطعات آلمانی در آن مستقر اند. اما در دروازه های این شهر نیز طالبان بدون هیچ مانعی رفت و آمد دارند. چندی پیش یک خانم جوان افغان در مسافرت در مسیر مزار شریف با تلفون همراه خود ویدیوی را ثبت کرده بود که در آن یک طالب هنگام تلاشی بس دیده می شد.

کابل سد راه قرار می گیرد

جای تعجب نیست که این پیشنهاد، که کمتر روی آن غور شده است، در آلمان نیز مخالفت های فزاینده ای را سبب شده است. نه تنها در صفوف اپوزیسیون، بلکه در داخل حکومت فدرال نیز در رابطه با مسأله پناهجویان اختلاف شدید وجود دارد. از مقامات رسمی از کابل هیچ نشانه کمک در این زمینه نمی رسد. سید حسین عالمی بلخی وزیر امور مهاجرین افغانستان در مصاحبه اش با دویچه وله گفت "اروپاییان باید وضعیت افغانستان را درک کنند و نباید پناهجویان افغان را اخراج کنند."

این ورشکستگی نهایی حکومت افغانستان است. همچنان مقصر دانستن پنهانی غرب است، و این غیرقابل درک نیست، زیرا رویاها برای یک دولت کارا در افغانستان به خاطری برآورده نشده اند که کمک ها و خدمات بازسازی در عقب الزامات باقی ماندند.

کمک های انکشافی کاهش داده شدند، زیرا خطر برای کارشناسان خارجی در محل در برخی مناطق غیر قابل پیش بینی شده است. پول و پرسونل بیشتر در زمان درست و مساعد نیاز بود. اما به جای دست یافتن به صلح، غرب حالا مجبور است در کشور های خود اندکی پول بیشتری برای پناهجویان اختصاص بدهد، پناهجویانی که ما بیشتر از یک دهه آنها را با رؤیای دموکراسی، آزادی و امنیت، اغوا کردیم و آنها اکنون در وطن خود زندگی کرده نمی توانند.

د پانیو شمیره: له 2 تر 2

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په څیر و لولئ